

Sygn. akt: I C 900/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Opolu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aleksandra Ciągiewicz - Mišta
Protokolant:	St. sekretarz sądowy Katarzyna Czichos

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 maja 2018 r. w O. sprawy

z powództwa D. S. (1)

przeciwko (...) SA w W.

o zadośćuczynienie

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki D. S. (1) kwotę **10.000 zł** (dziesięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 października 2017 r. do dnia zapłaty.

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódki D. S. (2) kwotę **500,00 zł** (pięćset złotych) tytułem zwrotu połowy opłaty od pozwu, a koszty zastępstwa procesowego między stronami wzajemnie znosi.

I C 900/18

UZASADNIENIE

Powódka D. S. (1), reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, pozwem wniesionym w dniu 6 kwietnia 2018 r., domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 20.000 zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 października 2017 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 13 września 2017 r. w O. przy ul. (...) kierujący samochodem marki F. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości alkoholowej wjechał na skrzyżowanie nie zachowując szczególnej ostrożności, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu z jego prawej strony B. S. kierującemu pojazdem V. (...), czym doprowadził do zderzenia pojazdów. W wyniku zderzenia pojazd prowadzony przez B. S. zjechał na lewy pas ruchu i zderzył się z jadącym z naprzeciwka pojazdem marki T.. Na skutek tego zdarzenia L. S. (1) – teść powódki, na skutek doznanych obrażeń poniósł śmierć na miejscu. Powódka podniosła, że była emocjonalnie związana ze swoim teściem, a relacje te określiła jako bardzo bliskie. Wskazała, że wobec jego tragicznej, zaskakującej śmierci, doznała niewyobrażalnej krzywdy. Podkreśliła, że była z teściem bardzo zżyta, jej rodzina spędzała z nim razem wolny czas, jeździli razem na wycieczki, jedli obiady, wspólnie obchodzili rodzinne uroczystości. Dodała, że teść był dla niej źródłem wsparcia i cennej rady. Podniosła, że od momentu śmierci L. S. (1) przeżywa głęboki żal i pustkę, często odwiedza jego grób. Ponadto musi stanowić wsparcie dla swojego równie cierpiącego męża. D. S. (1) podsumowała, że podstawą jej

roszczenia jest chęć zminimalizowania straty doznanej śmiercią teścia, rekompensata cierpień natury psychicznej oraz fizycznej straty osoby bliskiej. Dodała, że pozwany do tej pory odmawiał jej wypłaty jakiegokolwiek zadośćuczynienia.

Pozwany (...) S.A w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w odpowiedzi na pozew domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu.

Pozwany potwierdził, że w dniu 13 września 2017 r. doszło do wypadku drogowego w którym zginął L. S. (1), a którego sprawca był ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego. Wskazał, że synom zmarłego wypłacił zadośćuczynienie, natomiast powódce odmówił jego wypłaty uznając, że jako powinowata, a nie krewna, nie należy ona do kręgu najbliższych członków rodziny zmarłego określonych w art. 446 § 4 kc, uprawnionych do otrzymania zadośćuczynienia. Dodał, że gdyby nawet uznać powódkę za osobę ze wskazanego kręgu, to jej roszczenie jest znacznie zawyżone. Przytoczył ponadto literaturę i orzecznictwo dotyczące zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia oraz ewentualnego naliczania odsetek od tego świadczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 września 2017 r. w O. przy ul. (...) doszło do wypadku drogowego w którym zginął L. S. (1). Sprawcą wypadku był kierujący samochodem F. (...), który znajdując się w stanie nietrzeźwości umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i wjeżdżając na skrzyżowanie nie zachował należytej ostrożności, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu dla jadącego z prawej strony kierującego samochodem Volkswagen P. S. (1) i doprowadził do zderzenia pojazdów. Na skutek zderzenia pojazd B. S. zjechał na lewy pas ruchu i zderzył się z jadącym z przeciwka samochodem T.. Na skutek tego zdarzenia L. S. (1) będący pasażerem pojazdu B. S., poniósł śmierć na miejscu.

(dowód: zawiadomienie o wszczęciu śledztwa – k. 9,

akt zgonu – k. 10,

Samochód sprawcy wypadku marki F. (...) o nr rej. (...) był w dacie wypadku ubezpieczony obowiązkowo od odpowiedzialności cywilnej w firmie ubezpieczeniowej pozwanego.

(okoliczność bezsporna)

Ogólny stan zdrowia L. S. (1) przed wypadkiem był bardzo dobry w stosunku do jego wieku. L. S. (1) był osobą sprawną fizycznie i w pełni władz umysłowych. Był aktywny życiowo, zaangażowany w sprawy swoich dwóch synów i ich rodzin.

(dowody: zeznania świadka B. S. - e-protokół

z 17.05.2018 r., 00:04:31 - 00:25:00,

zeznania świadka A. S. - e-protokół

z 17.05.2018 r., 00:25:27 - 00:33:00,

zeznania świadka P. S. (2) - e-protokół

z 17.05.2018 r., 00:33:07 - 00:45:00,

przesłuchanie powódki D. S. (1) - e-protokół

z 17.05.2018 r., 00:45:17 - 01:01:00)

L. S. (1) był teściem powódki. D. S. (1) i jej teść znali się od wczesnej młodości powódki, mieszkali w O. w sąsiednich blokach. L. S. (1) darzył sympatią powódkę, najpierw jako koleżankę syna, następnie w pełni zaakceptował ją jako synową.

Po zawarciu małżeństwa przez P. S. (2) i D. G. w 1996 r., nadal mieszkali oni blisko L. S. (1). Następnie przeprowadzili się nieco dalej, ale nadal mieszkali w O..

Rodzina przez cały czas utrzymywała bliskie relacje, często się spotykała, odwiedzała. L. S. (1) był osobą zaangażowaną z życie syna i synowej, gotową do pomocy, wpierającą. Relacja ta zacieśniła się jeszcze bardziej, kiedy w 2008 r. zmarła żona L. S. (1). L. S. (1) nie ożenił się powtórnie.

Powódka z mężem spotykali się z teściem niemal codziennie, zarówno w celu realizacji różnych planów, jak i towarzysko. Przez lata L. S. (1) był ważną osobą dla powódki. Teść chętnie doradzał synowi i synowej przy podejmowaniu ważnych dla nich decyzji, przy pracach związanych z budową domu, wspierał w trudnych chwilach, pomagał przy wychowaniu córki powódki. L. S. (2) zawsze wspólnie z powódką i jej mężem, czasem także z drugim synem i jego żoną, uczestniczył w rodzinnych uroczystościach, świętach. Jeździł z synem i powódką na wycieczki. Uczestniczył jako widz w występach tanecznych wnuczki (córki powódki). Wiąż L. S. (1) z synową była bliską, rodzinną więzią, zbliżoną do relacji ojciec - córka.

(dowody: akt zgonu - k. 10,

ankieta dotycząca więzi - k. 11,

zeznania świadka B. S. - e-protokół

z 17.05.2018 r., 00:04:31 - 00:25:00,

zeznania świadka A. S. - e-protokół

z 17.05.2018 r., 00:25:27 - 00:33:00,

zeznania świadka P. S. (2) - e-protokół

z 17.05.2018 r., 00:33:07 - 00:45:00,

przesłuchanie powódki D. S. (1) - e-protokół

z 17.05.2018 r., 00:45:17 - 01:01:00)

D. S. (1) głęboko przeżyła nagłą i tragiczną śmierć teścia, która była dla niej niespodziewana. Po śmierci teścia przebywała kilka dni na zwolnieniu lekarskim. W związku z tym, że synowie poszkodowanego byli w gorszym stanie psychicznym (a B. S., jako uczestnik wypadku z 13.09.2017 r. - także fizycznym), zorganizowała pogrzeb teścia. Następnie dbała o organizację mszy w jego intencji. Obecnie odwiedza grób teścia co najmniej raz w tygodniu, dba o grób. Powódka w dalszym ciągu odczuwa stratę po L. S. (1), brakuje jej go, często go wspomina.

Powódka aby poradzić sobie ze stratą teścia odbywa rozmowy ze znajomą psycholog. Często spotyka się z rodziną - bratem męża i jego żoną, wspominają L. S. (1), oglądają rodzinne zdjęcia. Jest to krzepiące dla powódki.

(dowody: zeznania świadka B. S. - e-protokół

z 17.05.2018 r., 00:04:31 - 00:25:00,

zeznania świadka A. S. - e-protokół

z 17.05.2018 r., 00:25:27 - 00:33:00,

zeznania świadka P. S. (2) - e-protokół

z 17.05.2018 r., 00:33:07 - 00:45:00,

przesłuchanie powódki D. S. (1) - e-protokół

z 17.05.2018 r., 00:45:17 - 01:01:00)

Pozwany odmówił przyznania powódce zadośćuczynienia za śmierć teścia.

(dowód: dokumenty z akt szkody – k. 15, 21-24, 65-78,

dokumentacja likwidacji szkody – k. 64)

D. S. (1) pozostaje w związku małżeńskim z P. S. (2), ma córkę, pracuje zawodowo.

(dowody: zeznania świadka P. S. (2) - e-protokół

z 17.05.2018 r., 00:33:07 - 00:45:00,

przesłuchanie powódki D. S. (1) - e-protokół

z 17.05.2018 r., 00:45:17 - 01:01:00)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Bezspornym było, iż dnia 13 września 2017 r. miał miejsce wypadek samochodowy, w którym teść powódki L. S. (1), mający wówczas 86 lat, poniósł śmierć na miejscu. Samochód, którym kierował sprawca wypadku posiadał w jego dacie ubezpieczenie od obowiązkowej odpowiedzialności cywilnej w firmie ubezpieczeniowej pozwanego.

Spornym było rozstrzygnięcie, czy i ewentualnie w jakiej wysokości powódce powinno być przyznane zadośćuczynienie za krzywdę wywołaną negatywnymi następstwami psychicznymi spowodowanymi śmiercią teścia. Pozwany nie przyznał powódce z tego tytułu żadnej kwoty wskazując, że nie należy ona do kręgu najbliższych członków rodziny zmarłego uprawnionych do otrzymania świadczenia na podstawie art. 446 § 4 kc. Powódka zaś domagała się przyznania jej kwoty 20.000 zł zadośćuczynienia. W tym celu koniecznym było rozstrzygnięcie, jaka więź emocjonalna łączyła powódkę z teściem przed jego śmiercią, a także jaki wpływ wywarła śmierć teścia na życie powódki.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodu z dokumentów, w tym zawiadomieniu o wszczęciu śledztwa, aktu zgonu L. S. (1), dokumentacji z akt szkodowych pozwanego, w szczególności korespondencji między stronami i ankiety informacyjnej dotyczącej więzi między roszzczącą a poszkodowanym, oraz na podstawie dowodu z zeznań świadków: B. S., A. S. – będących szwagrem i żoną szwagra powódki, oraz męża powódki P. S. (2), a także dowodu z przesłuchania stron ograniczonego do przesłuchania powódki. Sąd nie znalazł podstaw do odmowy wiarygodności któremuś z dowodów.

Podstawą prawną żądania powódki jest art. 446 § 4 kc w zw. z art. 446 § 1 kc. Zgodnie z tym przepisem, w przypadku śmierci poszkodowanego będącej następstwem uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zdarzenie powodujące szkodę było objęte umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej mógł zatem dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 4 kc).

Zwrócić należy uwagę, że roszczenie z art. 446 § 4 kc przysługuje najbliższym członkom rodziny poszkodowanego. W orzecnictwie i doktrynie wskazuje się, że pojęcie najbliższego członka rodziny pojmowane jest szeroko i obejmuje nie tylko małżonka, rodziców i dzieci, ale także inne osoby pozostające w bliskiej relacji ze zmarłym,

niekoniecznie spokrewnione, jak sugerowała strona pozwana. O tym, kto jest najbliższym członkiem rodziny decyduje faktyczny układ stosunków między określonymi osobami, a nie tylko formalna kolejność pokrewieństwa wynikająca w szczególności z przepisów kro. Decydujące znaczenie dla zaliczenia osoby jako najbliższego członka rodziny ma zatem istnienie silnej i pozytywnej więzi emocjonalnej, szczególnej bliskości, pomiędzy dochodzącym roszczenia, a zmarłym [np. wyrok SN z dnia 5 sierpnia 1970 r., II CR 313/70, OSN 1971 r., Nr 3, poz. 56, wyrok SN z dnia 13 kwietnia 2005 r., IV CK 648,04, OSNC 2006/3/54, wyrok S.Ap. w W. z dnia 11 stycznia 2018 r., VI ACa 1289/16, system informacji prawnej Lex nr 2465930].

Zakresem zadośćuczynienia z art. 446 § 4 kc objęty jest uszczerbek niemajątkowy doznany przez najbliższych członków rodziny zmarłego w następstwie jego śmierci doznanej na skutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Kompensacie podlega krzywda, w szczególności trudne przeżycia po śmierci bliskiej osoby – ból, cierpienie, tęsknota, poczucie osamotnienia, płacz, smutek, obniżony nastrój, problemy ze spaniem, gorsze funkcjonowanie społeczne.

W powyższym zakresie Sąd zważył również na stanowisko prezentowane w piśmiennictwie, że „zasądzenie zadośćuczynienia pozostawione jest swobodzie oceny sędziowskiej, co nie oznacza jednak dowolności ocen” [M. S., Kodeks Cywilny – Komentarz, t. I, C.H. B., W. 2008 r., s. (...)]. Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z ukształtowanym już orzecznictwem sądów, zadośćuczynienie nie może być symboliczne, a musi mieć charakter kompensacyjny, wobec czego musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. O rozmiarze należnego zadośćuczynienia powinien decydować w zasadzie rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpienia, w niniejszej sprawie głównie psychicznych. Na wysokość zadośćuczynienia wpływa również nie tylko stopień i rozmiar doznanych bolesnych przeżyć, ale także indywidualne cechy osoby poszkodowanej, jej wiek, predyspozycje osobowościowe, a także przede wszystkim to, czy po śmierci osoby bliskiej zostaje się samotnym, czy też pozostaje się w kręgu osób bliskich, ma się w nich wsparcie i pomoc [wyrok SA w Łodzi z dnia 14 kwietnia 2010 r., I ACa 178/10, Lex 715515, wyrok SN z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07, Biul.SN 08/4/11, wyrok SN z dnia 30 maja 2007 r., II C 36/05, niepubl., wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, niepubl., wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, Lex nr 327923,]. Podkreślić należy również, że pogląd, iż wysokość zadośćuczynienia powinna odpowiadać aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, w aktualnym orzecznictwie nie jest aprobowany. Pogląd ten wyrażany był w poprzednich realiach społeczno-gospodarczych i stracił znaczenie, a jedynym, zasadniczym kryterium oceny wysokości zadośćuczynienia jest rozmiar krzywdy poszkodowanego [wyrok SN z dnia 14 stycznia 2010 r., I PK 145/10, Lex 794777, wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005 r., Nr 2, poz. 40].

Rozstrzygnięcie, w jakiej wysokości powódce powinno być przyznane świadczenie tytułem zadośćuczynienia wymagało ustalenia, jaka więź emocjonalna łączyła powódkę z teściem przed jego śmiercią oraz jaki był wpływ śmierci L. S. (1) na jej funkcjonowanie życiowe. Po przeanalizowaniu materiału dowodowego w postaci zeznań świadków i przesłuchania powódki Sąd uznał, iż powódkę rzeczywiście łączyła więź emocjonalna z teściem, jednak w ocenie Sądu nie była ona tak silna, a śmierć teścia nie wywołała u powódki tak negatywnych następstw psychicznych, aby zasadnym było przyznanie jej zadośćuczynienia w żądanej kwocie 20.000 zł. Sąd zważył na fakt, iż stosunki rodzinne łączące powódkę i jej teścia były bliskie i trwałe. D. S. (1) znała teścia od wczesnych lat młodości jako swojego sąsiada, który w pełni ją zaakceptował jako synową. Powódka i jej mąż często spotykali się z L. S. (1), przez wiele lat mieszkając nieopodal siebie. Poszkodowany uczestniczył w ich codziennym życiu, służył radą i pomocą. Żona L. S. (1) zmarła w 2008 roku, L. S. (1) nie związał się ponownie z inną osobą. Także z tego powodu utrzymywał on bliższe relacje z synem i jego żoną jako osobami mu najbliższymi. Powódka z mężem wspólnie z L. S. (1) celebrowali wspólnie rodzinne uroczystości, wyjeżdżali na wycieczki. Teść powódki był zaangażowany w budowę domu powódki i jej męża, pomagał w opiece nad córką powódki, kiedy była młodsza. L. S. (1) do śmierci był osobą sprawną fizycznie i psychicznie, dlatego jego śmierć, pomimo jego wieku, była dla powódki zaskakująca i niespodziewana. Na powódce, spoczęły także obowiązki związane z organizacją pogrzebu L. S. (1), co także stanowiło dla niej stresujące przeżycie. Obecnie D. S. (1) często odwiedza grób teścia, dba o niego.

Jednocześnie nie ulega wątpliwości, że powódka i jej teść prowadzili – wobec osobnego zamieszkiwania – osobne gospodarstwa domowe. W ocenie Sądu kwestią istotną dla wysokości zadośćuczynienia było również to, że powódka nie została po śmierci teścia osobą samotną, bez rodziny. D. S. (1) pozostaje w związku małżeńskim, ma córkę.

Pewnie wszyscy członkowie jej rodziny, zwłaszcza mąż – syn poszkodowanego, odczuwali cierpienie po stracie L. S. (1), ale pozostali we wspólnocie rodzinnej, mogli wzajemnie się wspierać, a przede wszystkim wpiierać powódkę. D. S. (1) jest osobą czynną zawodowo, i nadal może się zawodowo realizować. Jest również oczywiste, że w relacji osiemdziesięcioletni rodzic i jego dziecko, to do dziecka już wtedy należy pomoc i wsparcie rodzica jako starszej osoby, a nie oczekiwanie od niej wsparcia. Dodać należy ponadto, że śmierć każdej osoby jest zdarzeniem pewnym, tym samym zadośćuczynienie rekompensuje w istocie wcześniejszą utratę członka rodziny. Jest także rzeczą naturalną, że łatwiej pogodzić się ze śmiercią osoby starszej, niż ze śmiercią małego dziecka. L. S. (1) poniósł na skutek wypadku śmierć w wieku 86 lat, trudno przypuszczać, że wypadek skrócił jego życie o wiele lat. Nie zostało również wykazane ze strony powódki, że śmierć teścia wywołała u niej ponadprzeciętny wstrząs psychiczny, czy konieczność poddania się leczeniu psychiatrycznemu. Powódka nie wykazała, że śmierć teścia wywołała w jej życiu jakiegoś katastrofalne, nieodwracalne skutki na każdej płaszczyźnie życia, stanowiąc osobistą tragedię. Jej cierpienie w zaistniałych okolicznościach nie było zatem ponadprzeciętne.

Reasumując, w ocenie Sądu kwotą pieniężną adekwatną z punktu widzenia krzywdy powódki wywołanej śmiercią teścia jest kwota 10.000 zł. Ponieważ pozwany nie przyznał dotychczas powódce z tego tytułu żadnej kwoty, orzeczono jak w punkcie I wyroku, zasądając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.000 zł.

O odsetkach orzeczono w punkcie I wyroku na mocy art. 481 kc w związku z art. 817 kc i art. 14 § 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 r., nr 124, poz. 1152, ze zm.). Podkreślić należy, że zgodnie z wiodącą linią orzecznictwa Sądu Najwyższego, orzeczenie Sądu przyznające zadośćuczynienie ma charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, a nie konstytutywnego. Zobowiązane do zapłaty zadośćuczynienia (art. 446 § 4 kc) ma charakter zobowiązania bezterminowego, toteż przekształcenie go w zobowiązanie terminowe może nastąpić w wyniku wezwania wierzyciela (pokrzywdzonego) skierowane wobec dłużnika do spełnienia świadczenia (art. 455 k.c.) [wyrok SN z dnia 22 lutego 2007 r., I CSK 433/06, Lex 274209]. Wyjaśnić należy, że na podstawie art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, co do zasady zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie we wskazanym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie. Jest zatem zasadą, że zadośćuczynienie za krzywdę staje się wymagalne po wezwaniu ubezpieczyciela przez poszkodowanego (pokrzywdzonego) do spełnienia świadczenia odszkodowawczego (art. 455 § 1 kc). Od tej zatem chwili biegnie termin do odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 kc) [wyrok SN z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 434/09, Lex 602683, wyrok SN z dnia 14 stycznia 2011 r., I PK 145/10, Lex 794777].

Ponieważ pozwany otrzymał zgłoszenie roszczenia o zadośćuczynienie w dniu 24 września 2017 r., zasadnym było zasądzenie odsetek począwszy od dnia 24 października 2017 r.

W punkcie II oddalono dalej idące powództwo, bowiem powódka nie wykazała, aby zasadnym było przyznanie jej dalszego zadośćuczynienia w kwocie wyższej niż 10.000 zł.

W punkcie III orzeczono na mocy art. 100 kpc, zgodnie z zasadą, że w razie częściowego uwzględnienia żądań koszty procesu będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Powódka wygrała proces w połowie. Według tej proporcji Sąd przyznał na jej rzecz od pozwanego kwotę 500 zł tytułem zwrotu połowy opłaty od pozwu. Dokonując wzajemnego rozliczenia kosztów zastępstwa procesowego między stronami, wobec połowicznego uwzględnienia żądania powódki, Sąd zniósł między stronami te koszty.